



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 421/2022
26.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући о захтеву Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за утврђивање дисциплинске одговорности јавних извршитеља, за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 7 У 28239/22 од 29.09.2022. године, са противном странком АА, јавним извршитељем са седиштем у ..., ..., чији је пуномоћник Зоран Атељевић, адвокат из ..., ..., у предмету дисциплинске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 26.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** пресуда Управног суда 7 У 28239/22 од 29.09.2022. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, уважена је тужба тужиоца АА, јавног извршитеља са седиштем у ..., поништено решење Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за утврђивање дисциплинске одговорности јавних извршитеља број 07-00-01144/2021-22 од 15.04.2022. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Ставом другим диспозитива, обавезан је тужени орган Министарство правде Републике Србије, Дисциплинска комисија за спровођење дисциплинског поступка против јавних извршитеља да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Оспореним решењем од 15.04.2022. године јавни извршитељ АА, именован решењем министра правде број 740-08-00319/2012-22 од 20.03.2013. године за подручје Вишег суда у Београду и Привредног суда у Београду, са седиштем у ..., ..., оглашен је дисциплински одговорним што је у предмету ИИ 45/18, закључком од 12.02.2018. године одредио предмет и средство извршења на 1/6 идеалног дела породичне стамбене зграде са правом коришћења градског грађевинског земљишта, који су ближе опредељени у диспозитиву тог решења, да би након успешно спроведеног првог јавног надметања одржаног 31.08.2021. године, истог дана донео закључак којим је констатовао најбољег понуђача и доделио му предметну непокретност, да би након тога донео закључак о

предаји ИИ 45/18 од 20.09.2021. године, а затим закључком од 17.11.2021. године заказао спровођење извршења ради предаје непокретности која је продата на првом јавном надметању за дан 25.11.2021. године и тог дана приликом предаје купцу предметне непокретности, предао и непокретност која није била предмет продаје нити предаје, а која је у листу непокретности број ... КО ..., кат. парцела 13496/1 уписана као објекат број 2, површине 82 м², објекат изграђен без одобрења за градњу чији држалац није утврђен, а за који је треће лице ББ поднео захтев за озакоњење и легализацију, и при томе на записнику о предаји непокретности од 25.11.2021. године није навео тачно који је објекат био предмет предаје нити је навео напред описани спорни објекат број 2, чиме је прекршио начело савесности, прописано чланом 7. Етичког кодекса јавних извршитеља („Службени гласник РС“, бр. 105/16) и начело достојности за обављање делатности јавног извршитеља прописано чланом 3. Етичког кодекса јавних извршитеља и при томе поступао са стварима у извршном поступку супротно закону, чиме је извршио тежу дисциплинску повреду из члана 527. став 1. тач. 13) и 18) Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16-аутентично тумачење и 113/17-аутентично тумачење), па му је применом напред наведених прописа и одредби члана 528. став 2. тачка 3) Закона о извршењу и обезбеђењу у вези са чл. 536, 538. и 540. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16 - аутентично тумачење и 113/17 - аутентично тумачење, 54/19 и 9/20 - аутентично тумачење) и члана 24. Правилника о дисциплинском поступку против јавних извршитеља, изречена дисциплинска мера – привремена забрана обављања делатности јавног извршитеља у трајању од једне године, која се почиње примењивати од дана достављања ове одлуке.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због погрешне примене Закона о извршењу и обезбеђењу и Закона о општем управном поступку, подносилац истиче да је Управни суд погрешно утврдио да је тужени орган повредио одредбу члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку. Указује да је у изреци, као и у образложењу побијане одлуке тужени јасно навео да се у конкретном случају, с обзиром на прелазне одредбе Закона о извршењу и обезбеђењу из 2016. године који је важио у време покретања извршног поступка у предмету ИИ 45/18, по решењу о извршењу Првог основног суда у Београду 10 ИИ 3968/18 од 05.02.2018. године, има применити Закон о извршењу и обезбеђењу из 2016. године („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16-аутентично тумачење и 113/17-аутентично тумачење), којим је у члану 527. став 1. тачка 13) прописано да је тежа дисциплинска повреда – „повреда Етичког кодекса јавних извршитеља или Стандарда професионалног понашања јавних извршитеља која је довела до тешког угрожавања угледа јавних извршитеља“. Сматра погрешним становиште Управног суда према коме је за постојање дисциплинске повреде из члана 527. став 1. тачка 13) ЗИО потребно кумулативно испуњење два услова - да је учинилац вршио учестале повреде Етичког кодекса јавних извршитеља или Стандарда професионалног понашања јавних извршитеља и да су његове радње довеле до тешког угрожавања угледа јавних извршитеља, јер се први услов може односити само на Закон о извршењу и обезбеђењу из 2019. године који се примењивао од 01.01.2020. године, што у конкретном предмету преиспитивања није случај. При томе, све и да је „учесталост“ била потребна као битан елемент постојања дисциплинске повреде, сматра да се учесталост огледа у повредама које јавни извршитељ приликом спровођења може да учини у истом предмету извршења, а за које није потребно постојање раније утврђене дисциплинске одговорности

пред Дисциплинском комисијом у погледу повреда Етичког кодекса и Стандарда професионалног понашања јавних извршитеља. Додаје да свако кршење ових прописа које бива медијски испраћено, значајно утиче на углед јавноизвршитељске функције, као што је то било у конкретном случају. Истиче да су у образложењу одлуке наведене све околности случаја које су биле од значаја како за утврђивање дисциплинске одговорности, тако и за утврђивање врсте дисциплинске мере, па не стоје ни наводи суда о повреди одредбе члана 25. став 2. Правилника о дисциплинском поступку против јавних извршитеља. Предлаже да Врховни касациони суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновни поступак, или да пресуду преиначи и потврди одлуку туженог органа.

Противна странка је доставила одговор на захтев, са предлогом да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде, тужени орган је оспореним решењем повредио правила поступка прописана одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр. 18/16 и 95/18), с обзиром да образложење тог решења не садржи разлоге за одлуку дату у диспозитиву, нити та одлука произлази из доказа који се налазе у списима туженог достављеним уз одговор на тужбу. Према ставу Управног суда, из цитираних одредаба Закона о извршењу и обезбеђењу произлази да тежу дисциплинску повреду из члана 527. тачка 13) представља учестала повреда Етичког кодекса јавних извршитеља или Стандарда професионалног понашања јавних извршитеља која је довела до тешког угрожавања угледа јавних извршитеља. Оспорено решење не садржи разлоге који упућују на закључак да је тужилац, пре него што је оспореним решењем утврђена његова дисциплинска одговорност, вршио повреде Етичког кодекса јавних извршитеља или Стандарда професионалног понашања јавних извршитеља, а које би се могле сматрати учесталим имајући у виду понашање које је предмет конкретног дисциплинског поступка, дакле у списима предмета дисциплинског поступка нема доказа да је тужилац претходно већ одговарао за вршење повреде Етичког кодекса јавних извршитеља или Стандарда професионалног понашања јавних извршитеља. Поред тога, за постојање ове теже дисциплинске повреде се тражи кумулативно испуњење два услова: први, да је учинилац вршио учестале повреде Етичког кодекса јавних извршитеља или Стандарда професионалног понашања јавних извршитеља и други, да су његове радње довеле до тешког угрожавања угледа јавних извршитеља, при чему у образложењу оспореног решења нема разлога у чему се састоји тешко угрожавање угледа јавних извршитеља. По налажењу Управног суда, образложењем оспореног решења повређена је и одредба члана 25. став 2. Правилника о дисциплинском поступку против јавних извршитеља, јер није наведено које су то све околности узете у обзир приликом изрицања дисциплинске мере.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева да је поступањем Управног суда повређен закон на штету подносиоца захтева.

Одредбама члана 527. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16 - аутентично тумачење и 113/17 - аутентично тумачење), било је прописано да тежа дисциплинска повреда, поред осталог, јесте: повреда Етичког кодекса јавних извршитеља или Стандарда професионалног понашања јавних извршитеља која је довела до тешког угрожавања угледа јавних извршитеља (тачка 13); поступање са стварима и новчаним средствима у извршном поступку или поступку обезбеђења које је супротно закону или овлашћењу странака (тачка 18).

Законом о изменама и допунама Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16 - аутентично тумачење и 113/17 - аутентично тумачење) који је објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 54/19 од 26.07.2019. године, са ступањем на снагу осмог дана од дана објављивања и почетком примене од 01.01.2020. године, прописано је да се у члану 527. тачка 13) мења и гласи: „13) учестале повреде Етичког кодекса јавних извршитеља или Стандарда професионалног понашања јавних извршитеља које су довеле до тешког угрожавања угледа јавних извршитеља;“ (члан 164.).

У конкретном случају, оспореним решењем утврђено је да је јавни извршитељ АА, са седиштем у ..., дисциплински одговоран за извршену тежу дисциплинску повреду из члана 527. став 1. тач. 13) и 18) Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16 - аутентично тумачење и 113/17 - аутентично тумачење) и изречена му је дисциплинска мера – привремена забрана обављања делатности јавног извршитеља у трајању од једне године, која се почиње примењивати од дана достављања те одлуке. У образложењу овог решења оцењено је да је Дисциплинска комисија приликом поступања, без обзира што је дисциплинска повреда која је утврђена у поступку учињена 25.11.2021. године, везана за одредбе Закона о извршењу и обезбеђењу из 2016. године и у прилог тој оцени су дати разлози. Управни суд, без оцене тих разлога, у побијаној пресуди наводи шта је прописано „одредбом члана 527. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15 ... 113/17)“ и уместо одредбе тачке 13) наведеног члана цитира одредбу члана 527. тачка 13) Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16 - аутентично тумачење и 113/17 - аутентично тумачење и 54/19), а затим, с позивом на тако цитирану норму, налази да су оспореним решењем повређена правила поступка прописана одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, имајући у виду приликом те оцене појам теже дисциплинске повреде одређен одредбом члана 527. тачка 13) Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16 - аутентично тумачење и 113/17 - аутентично тумачење и 54/19).

Овакав закључак Управног суда је, према оцени Врховног касационог суда, правно неутемељен, пошто је оспореним решењем тужиоцу утврђена тежа дисциплинска повреда из члана 527. тач. 13) Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16 - аутентично тумачење и 113/17 - аутентично тумачење), док је Управни суд приликом оцене законитости тог решења у односу на наведену повреду дао разлоге с обзиром на појам теже дисциплинске повреде као „учестале повреде“ Етичког кодекса јавних извршитеља или Стандарда професионалног понашања јавних извршитеља, која је са тим, другачијим, одређењем прописана касније донетим Законом о изменама и

допунама Закона о извршењу и обезбеђењу објављеним у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 54/19 од 26.07.2019. године. Код различитог нормативног уређења појма теже дисциплинске повреде напред цитираним одредбама члана 527. тач. 13) Закона о извршењу и обезбеђењу, у конкретном случају било је потребно оценити да ли је оспорено решење донето правилном применом закона, односно да ли су били испуњени услови да се АА изрекне дисциплинска мера привремене забране обављања делатности јавног извршитеља због теже дисциплинске повреде из члана 527. став 1. тач. 13) и 18) прописане основним текстом Закона о извршењу и обезбеђењу из 2015. године, те оценити да ли образложење оспореног решења садржи довољне и основане разлоге за изрицање дисциплинске мере у складу са тим одредбама.

С обзиром на изложено, Врховни касациони суд је нашао да је побијаном пресудом повређен закон на штету подносиоца захтева, па је, на основу одредбе члана 55. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде и предмет вратио Управном суду ради доношења нове одлуке о тужби.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 26.12.2022. године, Узп 421/2022

Записничар,
Гордана Војновић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић